

det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds trøster med, at man i saadanne Tilfælde kan komme her og forlange Mere, saa maa man have Theatret undskyldt, at det synes mindre godt derom, thi det er hverken nogen let eller nogen behagelig Maade at faae et muligt Understud dækket. Det er altsaa ganske sikkert af stor Betydning for Theatret, at det har en saadan Fond; men dertil kommer, at Sammenligningen med de andre særlige Fonds slet ikke synes at have Noget paa sig, thi her er netop det Særegne, at det er Staten, som yder et bestemt Tilskud til Theatret, og, dersom man finder, at denne Fond skulde være op til en fornuftigende Størrelse, saa er der jo et saare simpelt og let Middel tilstede til at forebygge dette, nemlig at gjøre et Afdrag i eller helt inddrage Tilskudet. Dersom det skulde vise sig, at Fonden skulde være saa høit op, at Theatret kunde undvære alt Tilskud fra Rigsdagen, saa tror jeg, at man ogsaa vilde finde sig dert, selv om Nogle vilde savne en vis Omtale af Theatret, hvad jeg maa slutte deraf, at man nu atter har bragt Theatret frem; thi det maa jeg tilsaa, at efter Afgjørelsen i 1870, troede jeg, at det skulde vente nogle Aar, inden Theatret kom for igjen. Dernæst knytter Mindretallet til sin Udtalelse i Betænkningen følgende Bemærkning: „Da imidlertid Rigsdagen til næste Aar efter de nye Valg vil staa friere overfor dette hele Forhold, skal man iaar undlade at stille Forslag om en Nedsættelse af Statens Tilskud“. Der er Noget i denne Udtalelse, som jeg kan være meget enig med det ærede Mindretal i, og som jo ogsaa kan forklare, at Mindretallet ikke har gjort noget Forslag, men der er derhos Noget dert, som er uheldig udtrykt. Naar Mindretallet nemlig siger, at Rigsdagen til næste Aar skulde staa friere overfor dette Forhold, saa tager det fejl. Det er jo muligt, at det Folkething, som for os staar i Forventning som af den ene eller den anden Art, vil være et Folkething, som føler sig overordentlig frit og frigtort i mangfoldige Henseender, men det er ikke dette, der har været Mindretallets Tanke, thi det siger jo netop, at det nye Folkething vil staa friere overfor dette hele Forhold. Jeg gaar

derved ud fra, at Mindretallets Tanke har været den, at, naar det Tidrum er udløbet, for hvilket man har stillet sig i et saadant Forhold til Theatret, vil selvsølgelig ogsaa Medlemmernes Tilstand være friere; jeg kan ganske slutte mig dertil, men, som sagt, det vil ikke ske til næste Aar; det vil ikke blive deres Debut, men derimod deres Afslutning, thi det vil først blive i det nye Folkethings sidste Aar, at de vilde blive stillede i en friere Stilling overfor dette Forhold. Dette er jo Noget, som vil være fuldstændig bekendt fra Forhandlingerne derom. Det er sagt saa ofte og gjentaget saa tidt, at det dog maa staa klart for de ærede Herrer, at Meningen var den, at man ved den Ordning, som dengang skete, ventede, at man i de 5 Aar, hvad Theatrets Drift angaar, vilde lade sig nøie med det aarlige Tilskud, og at man med Hensyn til Theatrets Bygning vilde hengive sig til det Gaab, at den efter Lovens Indhold vilde blive færdig, og først da vilde man for Finantsaaret 1875—76, altsaa i Rigsdagen 1874—75, komme til at tage det hele Spørgsmaal under Afgjørelse. Dette er saa ofte gjentaget fra de forskjelligste Sider, at jeg med Bestemthed kan sige, at der ikke er Skygge af Tvivl, og jeg kan tilføie, at der fra de forskjelligste Sider kan paavises afgjørende Udtalelser i saa Henseende. Om Sjender af Theatret vil jeg ikke tale, thi jeg vil forudsætte, at Alle ere Venner af det, i alt Fald paa forskjellig Vis; men de, som ere Venner af Theatret paa den Maade, at de helst ikke ville have Noget at bestille dermed, sagde da: Lader os i alt Fald være glade ved at faae denne Sag afsluttet; vi ville vinde, om ikke Andet, saa dog dette, at vi blive fri for at tale om disse Theatersager, som ikke kunne sættes i Sammenligning med de andre alvorlige Forretninger, hvortil vi her hengive os, og som tidt kaste en Skygge over den Alvor, som maa herske i disse Forhandlinger, og de, som vare Venner af Theatret paa den anden Maade, sagde: Gud velsigne Gud! det er det Bedste, som kan ske, thi det, vi allermindst ønske, er at faae disse Forhandlinger her i Rigsdagen, der, selv om de udgaa fra den bedste Villie, dog paa mange Maader virke saa forstyrrende, at det vil være